



Arrest

nr. 71 708 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 24 mei 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 augustus 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden

onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 24 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[T., F.] [...]

+ echtgenote:

[S., A.] [...]

+ kinderen:

[T., V.] [...]

[T., N.] [...]

[T., F.] [...]

[T., S.] [...]

[T., K.] [...]

[T., V.] [...]

[T., A.] [...]

[T., A.] [...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor [T., F.]. Bijgevolg dient in de eerste plaats [T. F.] zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt te 03.10.2001. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel stellen verzoekers het volgende:

“Aangezien de aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet om twee redenen onontvankelijk kan zijn;

- geen voeging en/of bijbrengen van identiteitsdocumenten bij de aanvraag*
- geen melding van buitengewone omstandigheden in de aanvraag*

Aangezien verzoeker bij het inleidende verzoekschrift als overtuigingsstuk zijn paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië heeft gevoegd (stuk 3), doch uitdrukkelijk vermeldde dat hij Kosovaars was;

Dat geen identiteitskaart werd overhandigd, zoals foutievelijk vermeld in de bestreden beslissing dd. 10-08-2011;

Dat verzoeker zijn Joegoslavisch paspoort overhandigde om eenvoudige reden dat geen verzoeker niet in het bezit was van een zelfstandig Kosovaars paspoort;

Dat immers verzoeker, gelet op de specifieke politieke omstandigheden, als Roma geen mogelijkheid had tot het bekomen van een Kosovaars paspoort;

Dat verzoeker evenwel zijn Kosovaarse identiteitskaart overmaakt (stuk 4), evenals zijn geboorteakte waaruit blijkt dat hij Kosovaars is (stuk 5),

Dat zodoende de aanvraag van verzoeker ontvankelijk was en over de gegrondheid diende geoordeeld te worden;

Dat immers verzoeker aanvankelijk zijn pas[p]oort in Joegoslavië diende aan te vragen vermits Kosov[o] geen zelfstandige paspoorten uitreikte!;

Dat, nu verzoeker een zelfstandige identiteitskaart heeft, hij eveneens een Kosovaars paspoort kan aanvragen;

Dat de aanvraag aldus als ontvankelijk dient te worden beoordeeld en toelaat de aangehaalde argumenten ten gronde te beoordelen, waarna mogelijks, wanneer de aangehaalde argumenten niet worden aanvaard, het verzoek alsnog kan afgewezen worden;”

3.2.1. Verweerder stelt dat het eerste middel niet ontvankelijk is daar verzoekers nalaten de wetsbepaling aan te duiden die zij geschonden achten. Subsidiar werpt verweerder op dat verzoekers bij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden slechts een Joegoslavisch paspoort en een medisch attest voegden en het dus niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat zij hun voorgehouden Kosovaarse nationaliteit niet gestaafd hebben. Hij verwijst in dit verband naar het arrest nummer 55 731 van de Raad van 8 februari 2011. Voorts wijst hij erop dat hij geen rekening kon houden met de stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen en die hem niet eerder ter kennis werden gebracht.

3.3.2. De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt dat zij de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanvoeren en dat verweerder niet kan voorhouden dit niet begrepen te hebben nu hij in dit verband, weze het subsidiair, verweer voert.

Artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit voormelde bepaling blijkt dat een vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wil worden zijn identiteit moet aantonen. Enkel vreemdelingen wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die een toelaatbaar cassatieberoep hebben ingesteld tegen een arrest waarbij hun asielaanvraag werd afgewezen zijn overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, vrijgesteld van deze verplichting. Het staat niet ter discussie dat verzoekers zich niet konden beroepen op deze vrijstelling.

Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 van voornoemd artikel of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

Er moet voorts worden benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van hun identiteit, enkel een kopie van een Joegoslavisch paspoort voegden.

Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van de persoon die voorhield medische problemen te hebben – de heer F. T. – niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door hem aangebrachte stuk. De Joegoslavische Staat bestaat immers niet langer. Verzoekers gaven weliswaar aan de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, doch lieten na stukken aan te brengen die hun beweringen onderbouwden.

Het feit dat verweerder het Joegoslavische paspoort van de heer F. T. verkeerdelijk omschreef als een identiteitskaart doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat zij in gebreke bleven om één van de constitutieve elementen van de identiteit van de heer F. T. aan te tonen.

Door bij hun verzoekschrift een aantal stukken te voegen die zij niet samen met hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden neerlegden tonen zij evenmin aan dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient namelijk te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Aangezien verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren door zijn toestand en alhier in België verblijft met zijn echtgenote en 8 minderjarige kinderen;

Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 EVRM direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt;

Dat op basis van artikel 8 EVRM op basis van de gezinsbanden alhier weldegelijk een verblijfsrecht toekomt aan verzoeker en zijn gezinsleden;

Dat immers elk kind het recht heeft zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd (artikel 7.1 Verdrag inzake rechten van het kind, New York, 20.11.1989, goedgekeurd door de Wet van 25.11.1991, BS. 17.01.1992);

Dat de band tussen een kind en de ouders zich moet kunnen ontwikkelen en juridische bescherming dient geboden te worden;

Dat niet mag getornd worden aan het principe van de “eenheid van de familie”;

Dat de definitieve Akte van de Conferentie van de gevolmachtigden die het Verdrag van Genève hebben aangenomen, uitdrukkelijk beveelt dat de regeringen de noodzakelijke maatregelen [dienen] te nemen voor de bescherming van de vluchteling en in het bijzonder voor: het verzekeren van het behoud van de eenheid van de familie van de vluchteling, meer bepaald in het geval waarin het gezinshoofd de gewenste voorwaarden heeft vervuld voor zijn toelating in een land’.

Het gezin is volstrekt geïntegreerd in onze maatschappij.”

3.2.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing betrekking heeft op verzoekers en hun kinderen en dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen gezinsleven kunnen hebben in hun land van herkomst.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers en hun kinderen van elkaar gescheiden worden of dat hen enig bestaand verblijfsrecht in België ontnomen wordt. Evenmin blijkt dat verzoekers enkel in België hun gezinsleven zouden kunnen voortzetten en dat er enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting op verweerder zou rusten om hen een verblijfsmachtiging toe te staan. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers vastgesteld worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St, 21 mei 1992, 39433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden beslissing niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster op dat ogenblik;

R.v.St, nr. 101.758, 12 december 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>, T. Vreemd. 2002, afl 3, 289

“... Zo de commissie voor Regularisatie algemene en vage formuleringen aanwendt die voor talrijke gevallen kunnen gelden om haar negatief advies te staven en de Minister van Binnenlandse Zaken hierin volgt, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de formele motiveringsplicht van de Wet motivering Bestuurshandelingen....

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, nu ten onrechte wordt geargumenteed en betwisting wordt gevoerd omtrent de nationaliteit van verzoeker;”

3.3.2. Verweerder antwoordt dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de in de bestreden beslissing voorziene motivering hen niet toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, vastgesteld dat de heer F. T. die aangaf gezondheidsproblemen te hebben naliet zijn identiteit, in de zin van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen en dat de aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden daarom onontvankelijk is. Hierbij wordt verduidelijkt dat hij niet heeft aangetoond welke nationaliteit, zijnde een van de constitutieve elementen van de identiteit, hij heeft. Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij

zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK